

Arrest

nr. 318 286 van 11 december 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat W. VANGRUNDERBEECK
Bouwmeestersstraat 11
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 december 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 10 november 2023 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de syntheseseminarie.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANGRUNDERBEECK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij diende op 26 april 2011 een verzoek om internationale bescherming in. Op 14 maart 2012 werd haar de vluchtelingenstatus toegekend. Verzoeker werd in het bezit gesteld van een B-kaart, geldig tot 7 september 2027.

1.2. Op 8 november 2017 werd verzoeker door het hof van beroep van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 jaar omwille van poging tot doodslag.

1.3. Op 11 mei 2023 werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus ingetrokken in toepassing van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

1.4. Op 10 november 2023 nam de Staatssecretaris voor asiel en migratie een beslissing tot beëindiging van het verblijf. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"Krachtens artikel 22, §1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf om de volgende ernstige redenen van openbare orde:

U bent op 25/04/2011 aangekomen in België en u heeft op 26/04/2011 een verzoek om internationale bescherming ingediend bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Op 14/03/2012 heeft het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) u de vluchtelingenstatus toegekend. Als een gevolg van deze beslissing bent u thans in het bezit van een B-kaart, geldig tot 14/10/2027.

Op 08/11/2017 bent u door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 jaren omwille van poging tot doodslag.

Op basis van deze informatie heeft DVZ op 04/12/2017 een vraag tot intrekking van uw vluchtelingenstatus overgemaakt aan het CGVS in toepassing van artikel 49, S 2, tweede lid, en artikel 55/3/1, I, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Het CGVS heeft vervolgens op 30/03/2018 uw vluchtelingenstatus ingetrokken in toepassing van artikel 55/3/1, 1, van de wet van 15 december 1980. Deze beslissing werd door het CGVS echter opnieuw ingetrokken op 08/09/2020. Het CGVS nam vervolgens op 28/06/2021 een beslissing tot opheffing van uw vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 55/3 van de wet van 15 december 1980. U diende tegen deze beslissing op 07/07/2021 een schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 06/09/2021 heeft het CGVS echter haar beslissing opnieuw ingetrokken, waardoor het beroep zonder voorwerp werd afgesloten op 21/09/2021.

Het CGVS heeft vervolgens op 11/05/2023 uw vluchtelingenstatus ingetrokken in toepassing van artikel 55/3/1, 1, van de wet van 15 december 1980, een beslissing die u op 16/05/2023 ter kennis werd gebracht. Het CGVS was van oordeel dat uw vluchtelingenstatus diende ingetrokken te worden gezien u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, 1, van de wet van 15 december 1980. Het CGVS stelde onder meer het volgende over u: "Uw gedrag getuigt van een gebrek aan normbesef en een gewelddadige en gevaarlijke persoonlijkheid. Het valt dan ook helemaal niet uit te sluiten dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen (beslissing CGVS, p. 2)." Volledigheidshalve wijzen we erop dat het CGVS in deze beslissing eveneens van oordeel was dat u direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Afghanistan. Een verwijderingsmaatregel is derhalve niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

U heeft geen schorsend beroep ingediend tegen deze beslissing tot intrekking van uw vluchtelingenstatus bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Derhalve is de intrekking van uw vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 55/3/1, S I, van de wet van 15 december 1980 definitief geworden en staat het vast dat de minister een einde kan stellen aan uw verblijf in toepassing van artikel 22, S I, 3 0, van de wet van 15 december 1980.

Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf wordt in toepassing van artikel 23, S 2, van de wet van 15 december 1980 rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan of met het gevaar dat van u uitgaat en met de duur van uw verblijf in het Rijk. Er wordt eveneens rekening gehouden met het bestaan van banden met uw land van verblijf of met het ontbreken van banden met uw land van oorsprong, met uw leeftijd en met de gevolgen voor uw familieleden.

Dienaangaande herhalen we dat u op 25/04/2011 bent aangekomen in België. Op het ogenblik van uw aankomst in België was u derhalve een volwassen man van 20 jaar oud. In het kader van uw interview bij DVZ heeft u verklaard dat u steeds in het land van herkomst heeft gewoond tot uw vertrek naar België.

Bij het CGVS verklaarde u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming dat u zes jaar school heeft gelopen in het land van herkomst en dat u nadien tewerkgesteld was bij de Afghaanse grenspolitie op de luchthaven van Kabul. Derhalve staat vast dat u in Afghanistan zowel naar school ging als tewerkgesteld was. Tevens blijkt uit uw verklaringen bij DVZ in het kader van uw verzoek om internationale bescherming dat u op dat ogenblik een ruim familiaal netwerk had in Afghanistan. Zowel uw beide ouders, drie zussen als vier broers verbleven in Afghanistan. Tot slot vermelden we dat uw moedertaal een officiële landstaal is in het land van herkomst en dat u het merendeel van uw leven in het land van herkomst heeft verbleven.

De loutere vaststelling dat u op heden 12 jaar in België verblijft, is geenszins voldoende om van een dermate diepgaande integratie in de Belgische samenleving te getuigen dat deze beslissing niet zou genomen kunnen worden.

Op 11/07/2023 werd u via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ verzonden werd naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van uw verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (artikel 62, 5 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980). U gaf gevolg aan deze uitnodiging en bezorgde DVZ een ingevulde vragenlijst, met volgende bijlagen: inschrijvingsattest Centrum voor Volwassenenonderwijs schooljaar 2013-2014; huurovereenkomst + huisreglement; attest psychiater dd. 19/07/2016; uw curriculum Vitae; attest sociale tewerkstelling OCMW dd. 25/04/2014; en een overzicht van uw tewerkstelling.

In het kader van het hoorrecht heeft u verklaard Nederlandse lessen te hebben gevolgd en dat u het Nederlands machtig bent. We merken op dat u dienaangaande een attest in verband met het recht op verminderd inschrijvingsgeld heen voorgelegd voor het Centrum voor Volwassenenonderwijs. Uit dit attest blijkt dat u bij het Centrum voor Volwassenenonderwijs Nederlandse lessen en ICT-lessen heeft gevolgd in het schooljaar 2013 — 2014.

Wat tewerkstelling betreft, heeft u in het kader van het hoorrecht verklaard dat u in het verleden onder artikel 60 heeft gewerkt bij het OCMW van Antwerpen, maar dat u dit niet heeft volgehouden. Uit de door u neergelegde documenten blijkt dat u tewerkgesteld was van 04/06/2014 tot 01/10/2014, met andere woorden een periode van 4 maanden. Tot slot blijkt uit het attest (dd. 19/07/2016) van uw begeleidende psychiater dat u in het verleden vrijwilligerswerk heeft gedaan in België.

Derhalve staat het vast dat u doorheen uw regelmatig verblijf in België van ruim twaalfjaar, u enkele Nederlandse lessen heeft gevolgd en ICT-lessen in het schooljaar 2013-2014 en dat u gedurende 4 maanden tewerkgesteld was. DVZ dient dan ook vast te stellen dat u geenszins elementen heeft aangebracht die een diepgaande verankering in de Belgische samenleving kunnen aantonen. U was slechts enkele maanden tewerkgesteld onder artikel 6() bij het OCMW van Antwerpen en heeft enkele lessen gevolgd. DVZ merkt op dat het slechts van een normale attitude getuigt dat u pogingen doet met het oog op het aanleren van de taal en tewerkstelling.

Daartegenover stelt DVZ vast dat u het merendeel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht, dat u daar naar school ging en tewerkgesteld was. U heeft het dan ook niet aannemelijk gemaakt dat uw banden met de Belgische samenleving hechter zouden zijn dan uw banden met het land van herkomst. U heeft geenszins elementen aangebracht die het behoud van uw verblijfsrecht kunnen rechtvaardigen.

Derhalve is de DVZ op heden niet in het bezit van informatie waaruit kan blijken dat er in uw hoofde sprake is van enige poging tot integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving. Indien er toch sprake is van enige integratie in de Belgische samenleving wijzen we erop dat dit geenszins afbreuk doet aan het feit dat u veroordeeld werd voor feiten die als zeer ernstig werden gekwalificeerd.

Op 08/11/2017 bent u immers door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 jaren omwille van poging tot doodslag. Uit het vonnis in eerste aanleg van de correctionele rechtbank van Antwerpen van 14/08/2017 blijkt hoe u iemand heen aangevallen met een mes die in hetzelfde appartementsgebouw woonde als u. Toen het slachtoffer verklaarde dat ze u geen geld wilde geven, heeft u het slachtoffer immers met een mes aangevallen. Uit het vonnis blijkt bovendien dat het niet om een alleenstaand feit gaat: "De verbalisanten vernemen van de burens dat beklaagde een zware alcohol- en drugsverslaving heeft en dat hij regelmatig de buurtbewoners lastig valt en achter geld vraagt. Hij gedraagt zich dan zeer agressief tegenover de bewoners van het pand (vonnis 14/08/2017, p. 3)."

DVZ kan in uw hoofde dan ook alleen maar vaststellen dat er sprake is van een agressieve ingesteldheid en dat u een manifest en actueel gevaar voor de openbare orde vormt. Om uw alcohol- en drugsverslaving te financieren heeft u op een agressieve wijze geld proberen te verkrijgen van uw burens. De correctionele rechtbank van Antwerpen stelde in haar vonnis derhalve het volgende over u: "De feiten zijn zeer ernstig en getuigen van een agressieve ingesteldheid en een gebrek aan respect voor andermans fysieke en psychische integriteit. Beklaagde heeft een zeer lage frustratietolerantie en aarzelt niet om een mes te gebruiken wanneer hij niet krijgt wat hij wilt (vonnis 14/08/2017, p. 3)."

Dat u over een agressieve ingesteldheid beschikt wordt bovendien bevestigd door het arrest van het Hof van Beroep van 68/1 1/2017: "Het feit dat beklaagde vluchteling is, uit oorlogsgebied komt, een ernstige verslavingsproblematiek heeft en over een blanco strafregister beschikt neemt niet weg dat hij een ernstig gevaar vormt voor de openbare veiligheid en reeds voorheen problemen veroorzaakte bij andere burens zoals

vaststaat uit het gevoerde buurtonderzoek (...) Enkel een langdurige gevangenisstraf is passend en geboden teneinde verder onheil te verhinderen getet op de gevaarlijke ingesteldheid van beklaagde (arrest 08/11/2017, p. 5)." Het Hof van Beroep heeft de strafmaat van het vonnis in eerste lijn dan ook bevestigd.

Behalve een agressieve ingesteldheid stelt DVZ eveneens vast dat er in uw hoofde sprake is van een gebrek aan schuldinzicht. Uit het vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen van 14/08/2017 blijkt dat u de feiten bent blijven ontkennen: "Beklaagde verklaart dat hij geen problemen heeft met medebewoners in het gebouw. Hij ontkent de feiten. Ook tegenover de onderzoeksrechter ontkent beklaagde dat hij iemand met een mes heeft gestoken. In een later verhoor verklaart beklaagde dat hij voor 20 euro per dag aan drugs gebruikt. Gevraagd naar de feiten stelt hij dat hij niet meer weet wat er allemaal gebeurd is (vonnis 14/08/2017, p. 3)". Zowel op het moment van de feiten, als tijdens het onderzoek naar de feiten bent u deze dus blijven ontkennen en heeft u zelfs verklaard dat u niet meer zou weten wat er gebeurd is.

Hieruit blijkt dan ook niet alleen dat er sprake is van een agressieve ingesteldheid in uw hoofde, maar eveneens een gebrek aan normbesef en schuldinzicht waardoor het geenszins kan uitgesloten worden dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.

Tot slot wijst DVZ erop dat bovenstaande feiten voor het CGVS voldoende ernstig waren om uw vluchtelingenstatus in te trekken in toepassing van artikel 55/3/1, I, van de wet van 15 december 1980. Het CGVS stelde onder meer het volgende over u: "uw' persoonlijk gedrag getuigt bovendien van een totaal gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van derden. Uit het vonnis van 14 augustus 2017 komt voorts duidelijk naar voren dat u een zeer lage frustratietolerantie heeft en niet aarzelt om een wapen, in casu een mes, te gebruiken wanneer u niet krijgt wat u wilt (zie pag. 3 vonnis 14/08/2017). Daarenboven blijkt uit voornoemd vonnis dat u geen enkel schuldinzicht heeft. Uw gedrag getuigt van een gebrek aan normbesef en een gewelddadige en gevaarlijke persoonlijkheid. Het valt dan ook helemaal niet uit te sluiten dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen (beslissing CGVS, p. 2)."

De beoordeling van DVZ dat u een manifest en actueel gevaar voor de openbare orde vormt wordt dan ook bevestigd door de beslissing van het CGVS tot intrekking van uw vluchtelingenstatus enerzijds, en het vonnis van 14/08/2017 en het arrest van 08/11/2017 anderzijds. Het staat vast dat uw persoonlijk handelen blijkt heeft gegeven van een agressieve ingesteldheid en dat u reëel gevaar vormt voor de openbare orde. Het gebrek aan schuldinzicht toont bovendien aan dat deze bedreiging van de openbare orde actueel is.

Uit uw administratief dossier kan nergens blijken dat u ernstige inspanningen tot integratie ondernomen heeft. De enige elementen die u aanhaalt zijn lessen die u gevolgd heeft in het schooljaar 2013-2014 en een zeer beperkte tewerkstelling onder artikel 60 voor een periode van 4 maanden. Nergens uit uw dossier kan blijken dat u verdere pogingen heeft ondernomen met het oog op integratie, noch dat u thans werkzoekende zou zijn.

Derhalve zijn er geen elementen die het behoud van uw verblijfsrecht kunnen rechtvaardigen. Bijgevolg wordt in toepassing van artikel 22, S I, 3 O, van de wet van 15 december 1980 een einde gemaakt aan uw verblijfsrecht. In het kader van de heroverweging van uw verblijfsrecht werd dan ook rekening gehouden met de eventuele gevolgen voor uw gezins- en familieleden.

Vooreerst herhaalt DVZ dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming bij DVZ verklaard heeft dat u op het ogenblik van het indienen van uw verzoek een uitgebreid familiaal netwerk had in het land van herkomst. Zowel uw beide ouders, drie zussen als vier broers verbleven in Afghanistan.

Op 11/07/2023 werd u via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ verzonden werd naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van uw verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (artikel 62, S I, eerste lid, van de wet van 15 december 1980).

In het kader van het hoorrecht heeft u verklaard dat uw broer met diens gezin in België verblijft. DVZ merkt echter op dat deze niet tot uw gezinskern behoort. Er wordt immers geen gezinsleden vermoed tussen meerderjarige broers zonder dat er bijkomende banden van afhankelijkheid zijn die de normale affectieve banden overstijgen. DVZ merkt volledigheidshalve op dat u niet samenwoont met uw broer en dat u dergelijke bijkomende banden niet aannemelijk kan maken.

Bovendien wijzen we erop dat zelfs in het geval u toch een gezinsleven zou onderhouden in België, uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezins-, en familieleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en er een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien het actuele en ernstige gevaar dat van u uitgaat

en uw voor de samenleving gevaarlijke criminele ingesteldheid, worden uw eventuele familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Bijgevolg is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing.

Wat uw medische situatie betreft, stellen we vast dat u in het kader van het hoorrecht verklaarde heeft dat u gevoelig bent voor psychoses. Daarnaast legde u eveneens in het kader van het hoorrecht een attest van een psychiater neer. Vooreerst wijst DVZ erop dat dit attest dateert van 19/07/2016, met andere woorden meer dan 7 jaar geleden. Derhalve kan uit dit attest dan ook geenszins blijken dat u thans medische problemen ondervindt, noch dat u een medische behandeling ondergaat.

Bovendien stellen we vast dat dit attest geenszins dienstig is als argument om het nemen van deze beslissing te belemmeren. In het attest wordt immers het volgende gesteld: "Er is geen sprake van enig ziektebesef noch van ziekte-inzicht. Patiënt heeft geen enkele vraag tot behandeling en weigert consequent medicatie (attest psychiater dd. 19/07/2016)." DVZ kan uit dit attest dan ook enkel vaststellen dat u manifest medische hulp weigert. Bovendien wijst DVZ erop dat ook mensen in illegaal verblijf toegang hebben tot eventueel dringende medische hulp.

Derhalve zijn er geen medische beletsels voor het nemen van deze beslissing.

We herhalen dat het CGVS van oordeel was dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar uw land van herkomst gezien een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980. We wijzen er dan ook op dat deze beslissing enkel een einde stelt aan uw verblijf. Dit impliceert dat u geen wettig verblijf in België meer geniet, doch wordt u geen bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Onderhavige beslissing impliceert dus geen gedwongen verwijdering naar uw land van herkomst.

Derhalve kan enkel geconcludeerd worden dat, na zorgvuldige afweging van de in uw dossier aanwezige elementen, uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd en eventuele gevolgen voor u en uw familie rechtvaardigen een behoud van uw verblijf in België niet.

Bijgevolg wordt er omwille van ernstige redenen van openbare orde krachtens artikel 22, S I, 30, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een einde gemaakt aan uw verblijf."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij in de synthesesamenvatting als volgt uiteenzet:

"18. EERSTE MIDDEL, genomen uit de schending van artikel 22, S I, 30 Vreemdelingenwet, artikel 23 Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Formele motiveringswet), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur waaronder de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de hoorplicht, en uit ontstentenis van de rechtens vereiste feitelijke en juridische grondslag;

DOORDAT, het gedrag van verzoekende partij geen werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, aangezien verzoekende partij zijn straf voor het misdrijf waarvoor hij op 8 november 2017 door het hof van beroep van Antwerpen werd veroordeeld heeft uitgezeten;

Dat verzoekende partij reeds meer dan 12 jaar in België verblijft en hier familie heeft en geen nauwe band meer heeft met zijn land van oorsprong en uit zijn land van oorsprong zelfs is moeten vluchten;

Dat verzoekende partij aan een geestesziekte lijdt waardoor hij afwijkend gedrag vertoont en in hoofdzaak zijn eigen gezondheid en welzijn in gevaar brengt, en verwerende partij hier geen rekening mee heeft gehouden;

Dat verwerende partij geen draagkrachtige, afdoende en deugdelijke motivering geeft waarom de medische situatie van verzoekende partij het nemen van de beslissing door verwerende partij niet zou kunnen belemmeren;

TERWIJL, verwerende partij enkel een beslissing tot beëindiging van het verblijf om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid kan nemen wanneer het gedrag van verzoekende partij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt;

Dat verwerende partij bij het nemen van de beslissing rekening dient te houden met de persoonlijke omstandigheden eigen aan verzoekende partij zoals de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn banden met zijn land van verblijf en met zijn land van herkomst evenals met zijn leeftijd, en met de gevolgen voor hemzelf en zijn familieleden;

Dat verwerende partij haar beslissing dient te steunen op deugdelijke, afdoende en draagkrachtige motieven waarbij zij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens die zij correct dient te beoordelen;

Dat verwerende partij haar beslissing op zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en te nemen en rekening dient te houden met alle elementen die in het kader van het hoorrecht werden aangebracht.

3.1.2 Toelichting

19. Artikel 22, 51, 3 0 Vreemdelingenwet bepaalt dat er een einde kan worden gemaakt aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk sinds ten minste tien jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijft, en dit om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

20. Artikel 23 Vreemdelingenwet geeft aan met welke elementen de overheid rekening dient te houden bij het nemen van de beslissing tot beëindiging van het verblijf om redenen van openbare orde of nationale veiligheid en dat de beslissing uitsluitend gebaseerd dient te zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene ten aanzien van wie de beslissing wordt genomen.

Artikel 23 Vreemdelingenwet luidt meer bepaald als volgt:

"1 De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten. Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

2 Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden. '

21. Op grond van bovenstaande bepalingen kan het verblijfsrecht van een vreemdeling dus enkel worden beëindigd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid en dient men bij het nemen van de beslissing te beoordelen of het gedrag van de betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt waarbij rekening dient te worden gehouden met het persoonlijk gedrag van de betrokkene en de persoonlijke omstandigheden die eigen zijn aan de betrokkene.

22. Vooreerst dient vastgesteld dat het gedrag van verzoekende partij geen werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt en het verblijf van verzoekende partij ook niet om redenen van openbare orde dient te worden beëindigd.

Verwerende partij stelt dat er in hoofde van verzoekende partij een agressieve ingesteldheid aanwezig is en dat hij een manifest en actueel gevaar voor de samenleving vormt. Verwerende partij steunt haar beslissing louter en alleen op het arrest van het hof van beroep van Antwerpen d.d. 8 november 2017 - dat het vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen in eerste aanleg bevestigt — waarbij verzoekende partij wordt veroordeeld voor een gevangenisstraf van 6 jaar voor poging tot doodslag.

Verwerende partij verwijst ter ondersteuning van haar beslissing dat verzoekende partij een manifest en actueel gevaar voor de samenleving zou vormen naar de passages van het arrest van het hof van beroep te Antwerpen en de correctionele rechtbank van Antwerpen waarin werd geoordeeld dat verzoekende partij een agressieve ingesteldheid zou hebben, een gevaar vormt voor de openbare veiligheid en een gebrek aan normbesef en schuldinzicht zou hebben, nu hij iemand heeft aangevallen met een mes en tijdens de strafprocedure de feiten zou ontkend hebben en zou verklaard hebben niet meer te weten wat er precies allemaal is gebeurd.

23. Verwerende partij meent aldus op grond van een uitspraak van meer dan 6 jaar geleden dat verzoekende partij een actueel gevaar voor de openbare orde en de samenleving zou vormen.

Verwerende partij kan hierin geenszins gevolgd worden, nu zij onmogelijk kan aantonen dat verzoeker een actueel gevaar zou vormen voor de samenleving omwille van feiten die hij meer dan 6 jaar geleden heeft gepleegd en waarvoor hij meer dan 6 jaar geleden is veroordeeld. Bovendien heeft verzoeker zijn gevangenisstraf van 6 jaar ondertussen volledig uitgezeten en werd hij nog vóór de datum van de bestreden beslissing vrijgelaten.

Nergens uit de bestreden beslissing kan de reden worden gedistilleerd waarom verzoekende partij tot op heden een reëel en actueel gevaar voor de samenleving en de openbare orde zou vormen. Verwerende partij verwijst louter naar feiten die meer dan 6 jaar geleden hebben plaatsgevonden evenals naar een strafprocedure en veroordeling van meer dan 6 jaar geleden. Er wordt geen rekening gehouden met het gegeven dat verzoekende partij ondertussen zijn volledige straf heeft uitgezeten en zo dus tot inkering is kunnen komen over de gepleegde feiten. Bovendien wordt nergens door verwerende partij aangetoond waarom en in welk opzicht verzoekende partij de dag van vandaag een ernstige bedreiging voor de samenleving zou vormen. Het gegeven dat verzoekende partij op het moment van de strafprocedure meer dan 6 jaar geleden de feiten ontkende, betekent niet dat hij dit nu nog doet en betekent niet dat hij gedurende zijn strafuitvoering wel tot schuldinzicht is gekomen. Er is nergens aangetoond dat er sprake is van recidivegevaar in hoofde van verzoekende partij.

Nergens in de bestreden beslissing noch in de stukken van het administratief dossier geeft verwerende partij aan dat verzoekende partij op de dag van vandaag nog over een agressieve ingesteldheid zou beschikken zijn dan wel een gebrek aan schuldinzicht zou hebben. Er wordt louter verwezen naar een gebrek aan schuldinzicht en een agressieve ingesteldheid die meer dan 6 jaar geleden aanwezig was en die ook louter enkel en alleen werd vastgesteld in een vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen van 2017 en een arrest van het hof van beroep van Antwerpen van 2017.

Het lijkt er aldus op dat verwerende partij de bestreden beslissing heeft genomen louter op grond van algemene preventieve overwegingen hoewel nochtans uitdrukkelijk verboden op grond van artikel 23, §1, tweede lid Vreemdelingenwet.

24. Daarenboven gaf verzoekende partij, anders dan verwerende partij doet uitschijnen reeds tijdens de strafprocedure in 2017 wel degelijk blijk van schuldinzicht. Verzoekende partij heeft tegen het vonnis van de correctionele rechtbank d.d. 14 augustus 2017 namelijk enkel hoger beroep aangetekend wat betreft de straftoemeting. Dit betekent aldus dat verzoekende partij wel degelijk tot schuldinzicht was gekomen na zijn veroordeling in eerste aanleg. Daarom heeft hij zijn schuld in hoger beroep niet betwist. Dit blijkt uit het arrest van het hof van beroep van Antwerpen zelf:

"Het hof is niet gevat met de beoordeling van de schuld van beklaagde gelet op het feit dat de grieven van beklaagde en van het openbaar ministerie tegen de beschikking van het bestreden vonnis enkel betrekking hebben op de opgelegde bestraffing. "1

25. Ondanks dat verzoekende partij geen hoger beroep instelde tegen de schuldvraag stelt verwerende partij in de bestreden beslissing dat verzoekende partij tot op heden een gebrek aan schuldinzicht en normbesef zou hebben. Ter ondersteuning van haar oordeel verwijst ze naar het vonnis van de correctionele rechtbank in eerste aanleg. Zij doet aldus op die manier uitschijnen dat verzoekende partij op heden nog steeds geen schuldinzicht en normbesef heeft. Dit is echter geenszins het geval, nu verzoekende partij tegen de beschikking van het vonnis in eerste aanleg waarbij zijn schuld wordt vastgesteld geen hoger beroep heeft aangetekend, maar enkel tegen de strafmaat. Hierover bewaart verwerende partij echter het stilzwijgen.

Verwerende partij haar beoordeling dat verzoekende partij nog steeds geen schuldinzicht of normbesef zou hebben is dus allerm minst juist en bovendien ondeugdelijk gemotiveerd. Dit getuigt van onbehoorlijk bestuur en een onzorgvuldig onderzoek van de zaak.

26. Uw Raad oordeelde nochtans in een zaak waarbij eveneens een beslissing tot beëindiging van het verblijf werd genomen ten aanzien van een vreemdeling nadat diens vluchtelingstatus was ingetrokken reeds als volgt:

"De vluchtelingenstatus van verzoekster is ingetrokken nadat in het kader van haar verzoek om gezinshereniging voor haar zoon die in het land van herkomst verbleef, documenten waren verstrekt die de geloofwaardigheid van de verklaringen die zij tijdens haar verzoek om internationale bescherming had afgelegd, in twijfel konden trekken. Als gevolg daarvan hebben de Belgische autoriteiten beslist het verblijfsrecht te beëindigen met een bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad verklaart deze beslissing

nietig wegens onvoldoende motivering gelet op artikel 23 vreemdelingenwet. Hij merkt immers op dat het feit dat de Belgische autoriteiten wel degelijk melding hebben gemaakt van de specifieke handelingen van verzoekster die in strijd zouden zijn met de openbare orde, niet voldoende is om te verklaren waarom haar persoonlijk gedrag een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. "2

(eigen nadruk)

27. Ook hier vermeldt verwerende partij louter naar de specifieke handelingen van verzoekende partij die in strijd zouden zijn met de openbare orde - met name de poging tot doodslag waarvoor verzoeker werd veroordeeld bij het arrest van het hof van beroep van Antwerpen d.d. 8 november 2017 en waarbij hij op dat moment agressief zou zijn geweest en een gebrek aan schuldinzicht zou hebben vertoond - zonder dat verwerende partij echter aantoonde of verklaart waarom dat gedrag uit het verleden op heden nog een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zou vormen.

Het oordeel en het motief van verwerende partij dat verzoeker geen verankering en diepgaande integratie in de Belgische maatschappij zou hebben, doet daaraan geen afbreuk, nu ook dit allerm minst aantoonde of motiveert waarom verzoekende partij op heden een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zou vormen.

28. Het loutere gegeven dat verzoekende partij zich in het verleden schuldig heeft gemaakt aan poging tot doodslag waarvoor hij veroordeeld werd, is niet voldoende om te besluiten dat verzoekende partij een ernstige bedreiging voor de openbare orde zou vormen waardoor zijn verblijfsrecht kan worden beëindigd.

Conform de rechtspraak van het Hof van Justitie, waarnaar Uw Raad ook reeds heeft verwezen, dekt het begrip 'openbare orde' een ruimere lading dan enkel een verstoring van de maatschappelijke orde. Zo oordeelde het Hof reeds als volgt:

"Zo veronderstelt het begrip openbare orde, als het tot doel heeft een afwijking van een principe te rechtvaardigen, "[...] hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. "3

(eigen nadruk)

29. In casu wordt in de bestreden beslissing geenszins aannemelijk gemaakt dat verzoeker een gedrag stelde waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan worden afgeleid. De loutere verwijzing naar feiten van meer dan 6 jaar geleden tonen niet aan dat verzoeker een actueel en ernstige bedreiging zou vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving, laat staan dat dit aannemelijk wordt gemaakt. Zeker nu verzoeker zijn straf heeft uitgezeten. Verwerende partij had het verblijfsrecht van verzoeker aldus niet kunnen beëindigen. 4

30. Alleen al om deze reden schendt verwerende partij de aangehaalde bepalingen van de Vreemdelingenwet. Ook de artikelen 2 en 3 van de Formele motiveringswet worden geschonden, aangezien in de bestreden beslissing elke motivering ontbreekt die zou aantonen dat er de dag van vandaag een actueel en werkelijk gevaar zou uitgaan van verzoekende partij. Door louter en alleen naar feiten en een ingesteldheid uit het verleden (meer dan 6 jaar geleden) te verwijzen wordt niet aan het motiveringsgebrek verholpen. Ook de aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur worden aldus geschonden.

31. Indien Uw Raad toch van oordeel zou zijn dat verzoekende partij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zou vormen en dat dit ter dege werd onderzocht en gemotiveerd door verwerende partij, quod certe non, dan dient meteen vastgesteld dat zowel het vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen d.d. 14 augustus 2017 en het arrest van het hof van beroep van Antwerpen d.d. 8 november 2017 geen enkele rekening hebben gehouden met het gegeven dat cliënt lijdt aan psychische stoornissen en dus geestesziek is. Nochtans blijkt uit het psychiatrisch advies d.d. 19

juli 2016 - waarvan verwerende partij overigens kennis had op het moment dat zij de bestreden beslissing nam — dat verzoekende partij aan schizofrenie en paranoïde psychose lijdt (stuk 5). Deze geestesziekte werd aldus vastgesteld vóór datum van de veroordeling door het hof van beroep Antwerpen van meer dan een jaar later.

Verwerende partij leed op het moment van de strafrechtelijke feiten aan zijn geestesziekte en vertoonde aldus daardoor afwijkend gedrag, mede doordat hij door de geestesziekte ook teruggreep naar drugs en alcohol. Dit gegeven werd echter niet meegenomen in het arrest van het hof van beroep, waarschijnlijk wegens een gebrekkige verdediging in rechte van verzoekende partij tijdens het toenmalige strafproces.

32. Nochtans is dit element ook bij de besluitvorming van verwerende partij van doorslaggevend belang. Een psychische stoornis zorgt er namelijk voor dat een persoon afwijkend gedrag vertoont en afwijkende ervaringen heeft. Het zorgt ervoor dat de betrokkene zijn grip op de realiteit kwijt is. Hij ziet of hoort soms dingen die er niet zijn (hallucinaties) en is overtuigd van bepaalde ideeën die niet kloppen (wanen).⁵ Bij schizofrenie is er zelfs sprake van een ernstige en chronische psychiatrische aandoening die gekenmerkt wordt door langdurige of terugkerende psychoses.⁶

33. Doordat verwerende partij zich bij haar oordeel om het verblijfsrecht van verzoekende partij te beëindigen omdat hij een werkelijk en actueel gevaar voor de samenleving zou vormen, louter en alleen steunt op het vonnis van de correctionele rechtbank en het arrest van het hof van beroep van Antwerpen uit 2017, houdt zij geen enkele rekening met het gegeven dat verzoeker op het moment van de feiten leed aan psychose en dus geen controle had over zijn daden, aangezien ook in deze rechterlijke beslissing geen rekening werd gehouden met de medische toestand van verzoekende partij.

Nochtans dient verwerende partij op grond van artikel 23 bij het nemen van haar beslissing rekening te houden met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker evenals met de gevolgen van de beslissing voor verzoeker. Bovendien oordeelde Uw Raad reeds dat bij het nemen van een beslissing tot beëindiging van het verblijf op grond van artikel 22 Vreemdelingenwet rekening moet worden gehouden met de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.⁷

34. Het gegeven dat verwerende partij stelt dat het attest van de psychiater d.d. 19 juli 2016 niet dienstig zou zijn om haar beslissing te belemmeren omdat het volgens haar gedateerd is, nu het meer dan 7 jaar oud is en omdat in het attest wordt gesteld dat verzoeker geen ziekte-inzicht zou hebben en medicatie zou weigeren, doet geen afbreuk aan het feit dat er onvoldoende tot geen rekening werd gehouden met de geestes- en gezondheidstoestand van verzoeker.

35. Vooreerst blijkt duidelijk dat verwerende partij aan het advies van de psychiater (stuk 5) een eigen lezing en andere draagwijdte geeft dan werkelijk staat te lezen. Zo stelt verwerende partij het volgende:

Bovendien stellen we vast dat dit attest geenszins dienstig is als argument om het nemen van deze beslissing te belemmeren. In het attest wordt immers het volgende gesteld: "Er is geen sprake van enig ziektebesef noch van ziekte-inzicht. Patiënt heeft geen enkele vraag tot behandeling en weigert consequent medicatie (attest psychiater dd. 19-07-2016)." DVZ kan uit dit attest dan ook enkel vaststellen dat u manifest medische hulp weigert. Bovendien wijst DVZ erop dat ook mensen in illegaal verblijf toegang hebben tot eventueel dringende medische hulp.

Derhalve zijn er geen medische beletsels voor het nemen van deze beslissing.

Door de uit het advies door verwerende partij geciteerde passage lijkt het eenvoudigweg dat verzoeker geen ziektebesef zou hebben en alle medewerking zou weigeren. Dit is geenszins het geval. Het psychiatrisch attest heeft veel meer om het lijf dan dat. Zo stelt de dokter het volgende:

"Ik volg patiënt op de ambulante raadpleging Psychosezorg sedert enige tijd. Het betreft een paranoïde schizofrene man, die door bijkomend middelenmisbruik vaak in psychotische zin decompenseert. Er is geen sprake van enig ziektebesef noch van ziekte-inzicht. Patiënt heeft geen enkele vraag tot behandeling en weigert consequent medicatie.

Om de man adequaat op te volgen volgens de meest recente inzichten van de wetenschap, blijft gestructureerde dagbesteding als noodzakelijke optie over. Ik stel voor dat hij zijn huidige vrijwilligerswerk uitbreidt naar het maximum haalbare. Zijn voorkeur betreft Den Hof, verhuis- en woonondersteuning of bakkerij.

Alvast dank om de zorg en ondersteuning voor hem mee op te nemen, steeds bereid tot verdere informatie en overleg. "

36. Hierin staat duidelijk te lezen dat verzoekende partij schizofreen en paranoïde is en dat adequate opvolging en dagbesteding noodzakelijk is. Het feit dat men aangeeft dat er geen sprake is van ziektebesef of -inzicht geeft net aan dat de psychiater aanduidt dat de situatie van verzoeker benard is en hij sterk lijdt aan zijn psychische aandoening. Net daardoor heeft hij adequate opvolging nodig en een gestructureerde dagbesteding.

Hoewel verzoeker dit stuk bijbracht in het kader van zijn hoorrecht en in datzelfde kader aldus verklaarde te lijden aan psychoses en psychische aandoeningen, had verwerende partij aldus een zorgvuldig en omstandig onderzoek moeten voeren naar de medische toestand van verzoekende partij en verdere info opvragen. Dit is echter geenszins gebeurd.

Sterker nog, men geeft een eigen lezing aan het advies van de psychiater (cf. supra) en doet het bovendien gemakshalve af als gedateerd en verouderd zodat niet zou zijn aangetoond dat verzoeker op heden nog aan psychische aandoeningen lijdt en medische problemen ondervindt. Doordat verwerende partij aldus een andere lezing geeft aan het verslag en het bovendien anders leest dan wat er werkelijk staat, houdt zij geen rekening met de elementen die haar door verzoeker in het kader van het voorrecht werden aangeleverd en schendt zij aldus de hoorplicht. Bovendien had zij de medische toestand van verzoeker aan een behoorlijk en deugdelijk onderzoek moeten onderwerpen, hetgeen niet gebeurd is. Ook het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aldus geschonden door verwerende partij.

37. Voorts is ook haar motivering dat het advies gedateerd zou zijn waardoor niet kan worden besloten dat verzoeker op vandaag aan geestesziekte lijdt niet deugdelijk en gebrekkig.

Verwerende partij meent namelijk op grond van feiten en een veroordeling / arrest van meer dan 6 jaar geleden wel te kunnen stellen dat het gedrag van verzoeker op heden een werkelijk, actueel en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt en hij dus een gevaar voor de openbare orde is, maar doet een psychiatrisch verslag van 7 jaar geleden af als zijnde verouderd en gedateerd zodat op heden niet kan gesteld worden dat verzoeker medische problemen heeft.

De bestreden beslissing is op dit punt aldus tegenstrijdig gemotiveerd, hetgeen ervoor zorgt dat de motivering gebrekkig en ondeugdelijk is.

38. Dat verwerende partij bovendien de bal mislaat en een zorgvuldiger onderzoek naar de medische toestand van verzoeker diende te voeren, blijkt uit het gegeven dat verzoekende partij ook tijdens zijn gevangenschap psychiatrische begeleiding kreeg en medicatie diende te nemen (stuk 10). Daarenboven beval de vrederechter te Kontich bij vonnis d.d. 31 augustus van dit jaar de gedwongen opname van verzoeker in Psychiatrisch ziekenhuis Stuivenberg, nu hij wanen heeft en door zijn geestesziekte in hoofdzaak zijn eigen gezondheid maar ook veiligheid in gevaar brengt (stuk 7). Daarenboven brengt verzoeker op heden een uittreksel uit zijn medisch dossier van het PZ Stuivenberg bij (stuk 6). Hieruit blijkt dat hij nog steeds schizofreen en paranoïde is, doch staat hier ook in te lezen dat er wel degelijk ziektebesef aanwezig is bij verzoekende partij.

Hoewel verzoeker aldus in het kader van zijn hoorrecht een attest van de psychiater heeft bijgebracht, heeft verwerende partij dit zonder afdoende en zorgvuldig onderzoek en beoordeling van de hand gedaan als zijnde gedateerd.

Nochtans oordeelde de Raad van State reeds dat wanneer een burger gehoord wordt en de gelegenheid wordt gegeven een nota in te dienen, het van onbehoorlijk bestuur getuigt om de aangereikte argumentatie niet te onderzoeken en volstrekt onbesproken te laten. Deze rechtspraak kan mutatis mutandis worden toegepast in het geval dat een stuk wordt bijgebracht waaruit blijkt dat verzoeker aan psychische stoornissen lijdt, maar verwerende partij dit stuk gemakshalve als gedateerd van de hand doet en tevens anders leest dan wat er werkelijk staat en bovendien zonder verder de gezondheidstoestand van verzoeker te onderzoeken. Verwerende partij schendt aldus het zorgvuldigheidsbeginsel en de hoorplicht.

39. Daarenboven oordeelde Uw Raad reeds dat de overheid niet louter op grond van een attest of verklaring van een geneesheer kan besluiten dat iemand niet langer aan mentale en psychische stoornissen zou lijden, maar dat de overheid minstens gezondheidstoestand van de betrokkene verder en in concreto diende te onderzoeken. Uw Raad oordeelde met name als volgt:

« Eu égard à cette circonstance, et bien que le médecin de la partie requérante ait indiqué que l'état de santé de cette dernière pouvait s'améliorer avec le temps ainsi que la partie défenderesse l'indique dans la motivation de l'acte attaqué, la partie défenderesse ne pouvait raisonnablement se contenter de la seule déclaration effectuée, de manière lapidaire, par la partie requérante elle-même, selon laquelle elle ne souffre pas d'une maladie, pour en déduire une amélioration de son état de santé, voire une guérison, ou en tout cas, pour estimer ne pas avoir à examiner plus avant l'état de santé de la partie requérante.

Il convient de rappeler que [...] il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance, ce qui n'a pas été respecté en l'espèce. »

Vrij vertaald als:

“Gezien deze omstandigheid, en hoewel de arts van de eisende partij heeft aangegeven dat haar gezondheidstoestand mettertijd zou kunnen verbeteren, zoals ook wordt vermeld in de motivering van de aangevochten handeling, kon de verwerende partij redelijkerwijs niet volstaan met alleen de beknopte

verklaring van de eisende partij zelf, waarin zij stellig aangeeft dat ze niet aan een ziekte lijdt. Hieruit kon geen verbetering van haar gezondheidstoestand worden afgeleid, laat staan een genezing, of in ieder geval kon niet worden geoordeeld dat verder onderzoek naar de gezondheidstoestand van de eisende partij niet nodig was.

Het is belangrijk om eraan te herinneren dat het de taak is van de bestuurlijke overheid om, alvorens haar beslissing te nemen, een zo grondig mogelijk onderzoek van de zaak te verrichten op basis van de omstandigheden waarvan zij op de hoogte is of zou moeten zijn, hetgeen ze in dit geval niet is nagekomen.”

40. Bovenstaande toont aldus aan dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de medische toestand van verzoekende partij en hierdoor de aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur schendt evenals artikel 23, 52 Vreemdelingenwet.

41. Tot slot wijst verzoekende partij erop dat verwerende partij onvoldoende en zelfs op een onjuiste en verkeerdelijke wijze rekening heeft gehouden met de banden van verzoeker met zijn land van verblijf en met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong evenals met zijn familieleden.

42. Verwerende partij meent namelijk dat de bestreden beslissing gerechtvaardigd zou zijn, omdat verzoeker hier geen gezinsleven zou hebben en een uitgebreid familiaal netwerk zou hebben in zijn land van herkomst, Afghanistan waardoor hij geen band heeft met de Belgische maatschappij.

Verwerende partij gaat met deze redenering volledig voorbij aan het gegeven dat verzoekende partij meer dan 12 jaar in België is en met zijn familie in Afghanistan geen nauw contact meer heeft gehad. Sterker nog de banden met het land van herkomst zijn volledig losgeknipt, nu verzoekende partij destijds zijn land van herkomst is ontvlucht voor het regime van en bedreiging door de Taliban. Verzoekende partij heeft in 2012 dan ook de vluchtelingstatus gekregen.

Door aldus te stellen dat verzoekende partij een uitgebreid familiaal netwerk heeft in Afghanistan, gaat verwerende partij er aldus volledig aan voorbij dat verzoekende partij zijn land destijds voor vrees uit vervolging is ontvlucht en geenszins noch een band heeft met Afghanistan en er ooit naar zou kunnen terugkeren.

43. Verzoeker heeft enkel en alleen nog contact met zijn broer en met zijn schoonzus, dewelke hier in België wonen. Dit zijn de enige personen uit zijn familie waarmee verzoekende partij een duurzame band heeft. Middels de bestreden beslissing zouden aldus alle banden met zijn familie worden doorknipt, hetgeen manifest onredelijk is.

Ook op dit punt schendt de bestreden beslissing aldus artikel 23, 52 Vreemdelingenwet evenals de aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur.

44. Het enig middel is gegrond.

3.2 Samenvatting standpunt verwerende partij

45. Vooreerst meent verwerende partij dat het middel onontvankelijk zou zijn voor zover verzoekende partij de schending van de hoorplicht opwerpt omdat verzoekende partij niet zou uiteenzetten op welke wijze de hoorplicht geschonden zou zijn.

46. Voorts meent ze dat de artikelen 2 en 3 van de Formele motiveringswet wel degelijk zouden zijn nageleefd, nu uit lezing van het verzoekschrift zou blijken dat verzoekende partij de motieven in de bestreden beslissing zou kunnen weergeven en blij zou geven van de motieven vervat in de beslissing. Ze meent dan ook dat verzoekende partij geen belang zou hebben bij de kritiek omtrent de schending van de artikelen 2 en 3 van de Formele motiveringswet.

47. Verder stelt verwerende partij dat verzoekende partij op een feitelijke herbeoordeling van het dossier zou aansturen, doordat zij een andere mening zou hebben dan de Staatssecretaris voor asiel en migratie. Ze stelt dat Uw Raad geen feitelijke beoordeling kan maken, maar enkel kan onderzoeken of de wet werd nageleefd bij het nemen van de beslissing en of de Staatssecretaris in alle redelijkheid haar beslissing heeft genomen.

48. Ook meent verwerende partij dat verzoekende partij nog steeds geen schuldinzicht zou hebben in de feiten waarvoor hij door het hof van beroep te Antwerpen werd veroordeeld en dat verwerende partij wel degelijk op behoorlijke wijze de medische toestand van verzoeker zou hebben beoordeeld. Ook zou op omstandige wijze rekening zijn gehouden met de banden van verzoeker met het land van verblijf en met het ontbreken van banden met het land van

oorsprong.

3.3 Weerlegging standpunt verwerende partij

49. Allereerst kan verwerende partij niet gevolgd worden waar zij stelt dat het middel onontvankelijk zou zijn voor zover de schending van de hoorplicht wordt opgeworpen.

50. Verzoekende partij zet in het inleidend verzoekschrift wel degelijk uiteen op welke wijze de hoorplicht werd geschonden.

Verzoekende partij voert namelijk op omstandige wijze aan dat verwerende partij een eigen lezing geeft aan het door verzoeker in het kader van zijn hoorrecht bijgebrachte psychiatrisch advies d.d. 19 juli 2016. Bovendien geeft verzoeker aan dat verwerende partij het betrokken psychiatrisch advies gemakshalve kwalificeerde als gedateerd en verouderd zodat zij voorhield dat niet zou zijn aangetoond dat verzoeker op heden nog aan psychische aandoeningen lijdt en medische problemen ondervindt.

Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift aldus wel degelijk aan dat verwerende partij de hoorplicht schendt doordat verwerende partij een andere lezing geeft aan het verslag en het zelfs doet liegen evenals doordat zij de door verzoeker aangereikte argumentatie niet heeft onderzocht en geen rekening heeft gehouden met de elementen die haar door verzoeker in het kader van het hoorrecht werden aangeleverd.

51. Het middel is dan ook in zijn geheel ontvankelijk, inclusief de opgeworpen en aangetoonde schending van de hoorplicht.

52. Verder kan het argument van verwerende partij dat verzoekende partij geen belang zou hebben bij de opgeworpen schending van de artikelen 2 en 3 van de Formele motiveringswet niet worden aangenomen.

Verwerende partij meent dat verzoeker geen belang zou hebben, nu verzoeker in het verzoekschrift erin slaagt de motieven vervat in de bestreden beslissing weer te geven waaruit volgens verwerende partij zou blijken dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing.

53. Verzoekende partij benadrukt dat de artikelen 2 en 3 van de Formele motiveringswet niet enkel opleggen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk gemotiveerd moeten worden, maar ook dat de motivering afdoende moet zijn en de juridische en feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Verzoekende partij heeft aldus wel degelijk belang bij de door hem aangevoerde schending, daar verzoeker in zijn beroep aanvoert dat in de bestreden beslissing elke motivering ontbreekt die zou aantonen dat er de dag van vandaag een actueel en werkelijk gevaar zou uitgaan van verzoekende partij. Verzoeker voert aldus aan dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom verzoekende partij een actuele ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zou vormen. De bestuurshandeling wordt aldus niet uitdrukkelijk gemotiveerd op dit punt (= schending van artikel 2). Bovendien zorgt een gebrek aan motivering ervoor dat verzoekende partij niet weet op welke juridische en feitelijke overwegingen verwerende partij haar beslissing steunt waarom verzoeker een actueel gevaar voor de samenleving zou inhouden (z schending van artikel 3).

Het enige wat verzoekende partij uit de bestreden beslissing kan opmaken is dat hij vroeger een gevaar voor de samenleving was, gezien zijn strafrechtelijk verleden. Echter hiermee wordt geenszins gemotiveerd waarom er sprake zou zijn van een actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving

54. Verzoekende partij heeft aldus wel degelijk het vereiste belang bij de door hem aangevoerde schending. Tevens is de kritiek van verzoeker gegrond.

55. Anders dan verwerende partij stelt, stuurt verzoekende partij in haar annulatieberoep geenszins aan op een feitelijke beoordeling van de zaak.

Verzoekende partij toont middels haar beroep aan dat verwerende partij bij het nemen van haar beslissing is uitgegaan van verouderde gegevens die zij aan verzoekende partij toeschrijft waardoor zij aldus niet kon oordelen dat verzoekende partij een actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zou vormen en het verblijf van verzoekende partij aldus niet kon beëindigen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Nochtans dient het bestuur bij het nemen van een beslissing op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel steeds de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. II De overheid moet dan ook volledig zijn ingelicht over de belangrijke en actuele gegevens die de beslissing kunnen beïnvloeden. 12

Dit is in casu allerm minst gebeurd, nu zij van verouderde gegevens uitgaat en enkel en alleen op grond van een strafrechtelijke veroordeling van meer dan 6 jaar geleden beslist dat verzoekende partij een actuele en ernstige bedreiging voor de samenleving zou vormen.

Bovendien blijkt dit ook uit het feit dat geen enkele rekening werd gehouden met de medische/psychische toestand van verzoeker, ondanks dat verzoeker in het kader van het hoorrecht een psychiatrisch advies had bijgebracht.

56. Verwerende partij heeft enkel en alleen rekening gehouden met verouderde gegevens en geen zorgvuldig onderzoek gevoerd naar de actuele toestand van verzoekende partij waardoor zij aldus niet op redelijke wijze kon oordelen dat het gedrag van verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kon uitmaken. Verwerende partij kon het verblijfsrecht van verzoeker dan ook niet beëindigen op grond van artikel 22, 51, 30 en artikel 23 Vreemdelingenwet. Deze bepalingen evenals het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel werden dan ook kennelijk geschonden.

57. Verzoekende partij merkt op dat verwerende partij dan ook allerm minst gevolgd kan worden voor zover zij stelt dat zij op grond van objectieve elementen zou hebben gemotiveerd waarom verzoekende partij een actuele bedreiging zou vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving en de openbare orde.

Ze geeft namelijk weer dat op grond van de feiten van meer dan 6 jaar geleden zou kunnen worden besloten dat er in hoofde van verzoekende partij sprake zou zijn van een agressieve ingesteldheid, gebrek aan schuldzicht, gebrek aan normbesef en een alcohol- en drugsverslaving. Hieruit zou dus een actueel gevaar van verzoekende partij kunnen worden afgeleid.

Verzoekende partij benadrukt hier nogmaals dat op grond van feiten van meer dan 6 jaar geleden, waarvoor verzoekende partij bovendien zijn straf heeft uitgezeten, niet kan worden besloten dat er sprake zou zijn van een actueel gevaar voor de openbare orde. Op grond van verouderde gegevens van meer dan 6 jaar geleden kan men niet op objectieve wijze motiveren dat verzoeker een actuele en ernstige bedreiging zou zijn voor de samenleving en kon zijn verblijfsrecht dus niet worden beëindigd. Men houdt namelijk geen enkele rekening met de actuele toestand van verzoekende partij en de man die hij de dag van vandaag is.

58. Tevens benadrukt verzoekende partij dat hij, anders dan verwerende partij stelt, geenszins de motivering van de bestreden beslissing zou onderschrijven door aan te geven dat hij aan een geestesstoornis lijdt.

Hiermee geeft verzoekende partij net aan dat hiermee geen enkele rekening werd gehouden in de bestreden beslissing. Bovendien geeft de bestreden beslissing enkel aan dat verzoekende partij een ernstig gevaar voor de samenleving zou vormen gezien de feiten die hij meer dan 6 jaar geleden gepleegd heeft, maar nergens zet verwerende partij in de beslissing uiteen dat hij een gevaar zou vormen omwille van zijn psychische stoornis. Sterker nog in de bestreden beslissing geeft ze net aan dat verzoeker geen medisch probleem zou ondervinden. Verzoekende partij kan dan ook onmogelijk de motivering van de bestreden beslissing onderschrijven met hetgeen hij heeft uiteengezet in zijn verzoekschrift.

59. Tot slot wat betreft het verweer dat verwerende partij wel degelijk een zorgvuldig onderzoek naar de medische toestand van verzoeker zou hebben gevoerd, merkt verzoekende partij op dat verwerende partij zich ter motivering van haar beslissing dat verzoeker geen medische problemen zou hebben beperkt tot een enkel citaat van het psychiatrisch advies d.d. 19 juli 2016 dat uit de context wordt gerukt door verwerende partij.

Men houdt geen rekening met het gehele advies waarin nochtans duidelijk staat te lezen dat verzoekende partij schizofreen en paranoïde is en dat adequate opvolging en dagbesteding noodzakelijk is. Het feit dat men aangeeft dat er geen sprake is van ziektebesef of -inzicht geeft net aan dat de psychiater aanduidt dat de situatie van verzoeker benard is en hij sterk lijdt aan zijn psychische aandoening. Net daardoor heeft hij adequate opvolging nodig en een gestructureerde dagbesteding.

60. Daarenboven slaagt verzoekende partij wel degelijk in haar stelplicht en bewijslast dat verwerende partij geen zorgvuldig onderzoek zou hebben gevoerd naar de medische toestand van verzoekende partij, daar verzoekende partij verwijst naar het arrest van Uw Raad d.d. 30 april 2019 met nr. 220.481 waarin werd geoordeeld dat de overheid niet louter op grond van een attest of verklaring van een geneesheer kan besluiten dat iemand niet langer aan mentale en psychische stoornissen zou lijden, maar dat de overheid minstens de gezondheidstoestand van de betrokkene verder en in concreto diende te onderzoeken

61. Op grond van bovenstaande en hetgeen reeds in het verzoekschrift werd uiteengezet is aldus duidelijk dat verzoekende partij geen behoorlijk onderzoek heeft gevoerd naar de medische toestand van verzoekende partij, hoewel deze nochtans het psychiatrisch advies had overhandigd aan verwerende partij. Op grond

daarvan had zij een uitgebreid onderzoek moeten voeren naar de medische toestand van verzoekende partij. Verwerende partij dient namelijk bij het nemen van de beslissing rekening te houden met de persoonlijke omstandigheden eigen aan verzoekende partij.

Dit is in casu niet gebeurd, minstens onvoldoende.

62. Het enig middel is aldus ontvankelijk en gegrond.”

2.2.1. Verzoeker betoogt in zijn middel dat hij de straf waartoe hij werd veroordeeld door het hof van beroep volledig heeft uitgezeten. Hij woont meer dan twaalf jaar in België en heeft hier familie, terwijl er geen sprake meer is van banden met het land van oorsprong. Hij wijst er op dat hij aan een geestesziekte lijdt en dat hiermee onvoldoende rekening mee werd gehouden. Hij voert aan dat bij de beoordeling van het werkelijke actuele en voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde hier onvoldoende rekening mee houdt. Hij wijst erop dat de feiten waarbij hij iemand heeft aangevallen met een mes, dateren van meer dan zes jaar geleden. Het gebrek aan schuldinzicht en de agressieve ingesteldheid waarvan sprake werd enkel vastgesteld in het vonnis van de correctionele rechtbank en het arrest van het hof van beroep. Hij heeft het arrest van het hof van beroep niet betwist. Het loutere feit dat hij in het verleden is veroordeeld voor poging tot doodslag is niet voldoende om te besluiten dat hij een ernstige bedreiging van openbare orde vormt. Hij betoogt ook dat in zowel het vonnis van de correctionele rechtbank het arrest van het Hof van beroep van november 2017 geen rekening werd gehouden met het feit dat verzoeker psychisch ziek is, zoals blijkt uit het psychiatrisch advies van 19 juli 2016. Hij betoogt dat hij op dat het ogenblik van de feiten leed aan schizofrenie en paranoïde psychose. Hierdoor greep hij terug naar drugs en alcohol. Verzoeker meent dat hij op het ogenblik van de feiten geen controle had over zijn daden en dat hiermee bij de beoordeling overeenkomstig artikel 23 van de vreemdelingenwet rekening moest worden gehouden.

Verzoeker wijst er op dat hij elementen heeft bijgebracht met betrekking tot zijn psychische aandoening. Hij meent dat er een selectieve lezing werd gemaakt van het psychiatrisch verslag en dat geen rekening is gehouden met zijn medische situatie. Verzoeker ziet ook een tegenstrijd in het motief dat de veroordelingen van zes jaar geleden actueel worden beschouwd, terwijl een psychiatrisch verslag uit dezelfde periode wordt afgedaan als verouderd. Verder wijst verzoeker er op dat hij tijdens zijn gevangenschap psychiatrische begeleiding en medicatie kreeg. Hij werd door de vrederechter bij vonnis van 31 augustus 2024 gedwongen opgenomen in het psychiatrisch ziekenhuis Stuivenberg. Hij lijdt aan wanen en door zijn geestesziekte brengt hij zijn eigen gezondheid en veiligheid in gevaar. Verzoeker acht het onredelijk dat hij wordt verzocht zijn situatie uiteen te zetten terwijl dit tegelijkertijd onbesproken wordt gelaten. Het medisch attest van een psychiater uit 2016 werd niet nagegaan. Ook de banden met het land van herkomst werden onjuist beoordeeld aangezien verzoeker reeds meer dan twaalf jaar in België verblijft en geen banden meer heeft met zijn familie in Afghanistan.

2.2.2. Met betrekking tot de formele motivering merkt de Raad op dat hiertoe vast dat de bestreden beslissing de redenen vermeldt waarop deze in rechte en in feite gestoeld is. Nu verzoeker deze aanvecht, dient de Raad vast te stellen dat aan de formele motiveringsplicht gedaan voldaan-verzoeker kunnen de motieven bestreden beslissing en begrijpt zijn-maar in wezen materiële motivering van de beslissing aanvecht.

Waar verzoeker aanvoert dat de banden met Afghanistan niet correct werden beoordeeld, dient de Raad er op te wijzen dat uit de beslissing van de commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 mei 2023 blijkt dat er een niet-terugleidingsclausule werd opgenomen. De thans bestreden beslissing erkent dit ook wijst erop dat een terugkeer niet aan de orde is. De bestreden beslissing houdt enkel een beëindiging in van het verblijfsrecht als vluchteling in en legt geen terugkeerverplichting op. Het gaat om van elkaar te onderscheiden beslissingen.

Bij het beoordelen van de banden met België moet dan ook worden nagegaan of deze banden zo duurzaam zijn dat verzoeker, ondanks de intrekking van de vluchtelingenstatus omwille van een bijzonder ernstig misdrijf, nog steeds een duurzame verblijfsstatus moet behouden blijven.

Verzoeker werd op 11 juli 2023 uitgenodigd om stukken met betrekking tot zijn banden in België over te leggen. Hij legde volgende stukken over:

- een ingevulde vragenlijst, met volgende bijlagen:
- inschrijvingsattest Centrum voor Volwassenenonderwijs schooljaar 2013-2014;
- huurovereenkomst + huisreglement; attest psychiater dd. 19/07/2016;
- *curriculum Vitae*; attest sociale tewerkstelling OCMW dd. 25/04/2014;
- een overzicht van zijn tewerkstelling.

Hierover wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd:

"Wat tewerkstelling betreft, heeft u in het kader van het hoorrecht verklaard dat u in het verleden onder artikel 60 heeft gewerkt bij het OCMW van Antwerpen, maar dat u dit niet heeft volgehouden. Uit de door u neergelegde documenten blijkt dat u tewerkgesteld was van 04/06/2014 tot 01/10/2014, met andere woorden een periode van 4 maanden. Tot slot blijkt uit het attest (dd. 19/07/2016) van uw begeleidende psychiater dat u in het verleden vrijwilligerswerk heeft gedaan in België.

Derhalve staat het vast dat u doorheen uw regelmatig verblijf in België van ruim twaalfjaar, u enkele Nederlandse lessen heeft gevolgd en ICT-lessen in het schooljaar 2013-2014 en dat u gedurende 4 maanden tewerkgesteld was."

In het licht hiervan stelt de verwerende vast dat er geen sprake is van een- diepgaande verankering van verzoeker in de Belgische samenleving. Verzoeker was in een periode van twaalf jaar slechts enkele maanden tewerkgesteld en heeft slechts enkele lessen gevolgd. Op grond hiervan wordt besloten dat verzoeker geen blijk geeft van een hechte band met de Belgische samenleving of een diepgaande integratie.

Met betrekking tot een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de samenleving verwijst de bestreden beslissing naar verzoekers veroordeling door de correctionele rechtbank en wordt gemotiveerd dat:

"De verbalisanten vernemen van de burens dat beklagde een zware alcohol- en drugsverslaving heeft en dat hij regelmatig de buurtbewoners lastig valt en achter geld vraagt. Hij gedraagt zich dan zeer agressief tegenover de bewoners van het pand (vonnis 14/08/2017, p. 3)."

En:

"De feiten zijn zeer ernstig en getuigen van een agressieve ingesteldheid en een gebrek aan respect voor andermans fysieke en psychische integriteit. Beklaagde heeft een zeer lage frustratietolerantie en aarzelt niet om een mes te gebruiken wanneer hij niet krijgt wat hij wilt (vonnis 14/08/2017, p. 3)."

Daarnaast verwijst de bestreden beslissing naar het arrest van het hof van beroep:

"Het feit dat beklagde vluchteling is, uit oorlogsgebied komt, een ernstige verslavingsproblematiek heeft en over een blanco strafregister beschikt neemt niet weg dat hij een ernstig gevaar vormt voor de openbare veiligheid en reeds voorheen problemen veroorzaakte bij andere burens zoals vaststaat uit het gevoerde buurtonderzoek (...) Enkel een langdurige gevangenisstraf is passend en geboden teneinde verder onheil te verhinderen gelet op de gevaarlijke ingesteldheid van beklagde (arrest 08/1 1/2017, p. 5)."

Met betrekking tot het schuldinzicht wordt ook verwezen naar de vaststellingen van de correctionele rechtbank:

"Beklaagde verklaart dat hij geen problemen heeft met medebewoners in het gebouw. Hij ontkent de feiten. Ook tegenover de onderzoeksrechter ontkent beklagde dat hij iemand met een mes heeft gestoken. In een later verhoor verklaart beklagde dat hij voor 20 euro per dag aan drugs gebruikt. Gevraagd naar de feiten stelt hij dat hij niet meer weet wat er allemaal gebeurd is (vonnis 14/08/2017, p. 3)."

Hieruit leidt de bestreden beslissing een gebrek aan schuldinzicht af, gezien verzoeker reeds tijdens het onderzoek de feiten ontkende of minimaliseerde. Mede verwijzend naar de beslissing van het Commissariaat-generaal, besluit de verwerende partij dat verzoeker blijk geeft van een gebrek aan normbesef en een gevaarlijke en gewelddadige persoonlijkheid. Er kan niet worden uitgesloten dat verzoeker zijn gedrag in de toekomst zal herhalen.

Verder wordt besloten dat uit het administratief dossier geen gegevens blijken die wijzen op ernstige inspanningen van verzoeker om zijn gedrag te verbeteren of zijn persoonlijkheid te veranderen. Verzoeker werd op 11 juli 2023 uitgenodigd om zijn standpunt weer te geven werd aldus gehoord.

Verzoeker heeft enkel verwezen naar een heel beperkte scholing in het jaar 2013-2014 en enkele maanden werk onder artikel 60 van de OCMW-wet.

Met betrekking tot het feit dat hij met zijn broer en diens gezin in België verblijft, oordeelt de bestreden beslissing dat hieruit geen bijkomende banden van afhankelijkheid blijken. Verzoeker betoogt dat dit tegenstrijdig overkomt, doordat enerzijds wordt gemotiveerd dat hij nog banden heeft met zijn ouders en zijn meerderjarige zus in Afghanistan, terwijl anderzijds de banden met zijn broer in België worden weggewuifd dat het hier om een meerjarig familielid gaat.

De Raad merkt echter op dat verzoekers kritiek niet dienend is nu een terugkeer vooralsnog niet aan de orde is. De beoordeling met betrekking tot de banden in het land van herkomst betreft ook een ruimere context met betrekking tot de vraag of herintegratie mogelijk zou zijn, terwijl de beoordeling ten aanzien van België

betrekking heeft op de vraag of er sprake is van hechte banden die vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoeker aanvoert dat er wel degelijk sprake is van een band van afhankelijkheid met zijn broer, blijkt uit de gegevens van de zaak niet dat verzoeker, uitgenodigd om zijn situatie toe te lichten, hier niet op heeft gewezen. De verwerende partij kon er aldus geen rekening mee houden.

Naar aanleiding van het hoorrecht verklaarde verzoeker dat hij een psychische problematiek heeft en legde het attest van de psychiater neer van 19 juli 2016. De verwerende partij wijst er op dat dit attest zeven jaar oud is en derwijze niet als een actueel medische situatie kan worden beschouwd.

Waar verzoeker tegenstrijdig acht dat enerzijds rekening wordt gehouden met een strafrechtelijke veroordeling uit 2017 maar een psychiatrisch attest uit 2016 te oud wordt gevonden, merkt de Raad op dat verzoeker uitgaat van een onvolledige lezing van de motieven van de bestreden beslissing. Het gevaar voor de openbare orde wegens een poging tot doodslag berust op een objectief feit uit 2016, waar verzoeker ook voor veroordeeld werd. Er kan niet ernstig worden betwist dat een dergelijke gebeurtenis geen gevaar voor de openbare orde inhoudt. Met betrekking tot de actualiteit van deze bedreiging, stelt de bestreden beslissing vast dat er niet blijkt dat verzoeker sedertdien een behandeling, cursussen of opleidingen heeft gevolgd met het oog op zijn re-integratie, of dat hij thans werk heeft. De verwerende partij stelt dan ook vast dat verzoekers situatie en gedrag ongewijzigd is ten opzichte van 2016. De bestreden beslissing beperkt zich niet tot de vaststelling dat het medisch attest dateert uit 2016, maar stelt vast dat sedertdien verzoeker alle medische hulp weigert en geen enkele vraag tot behandeling heeft ingediend. Aanvullend merkt de verwerende partij op dat verzoeker ook als illegaal verblijvende persoon in België steeds recht heeft op dringende medische hulp.

De Raad dient dan ook op te merken dat vastgesteld dat verzoeker wel degelijk de gelegenheid heeft gekregen zijn standpunt over de voorgenomen beslissing tot beëindiging van verblijf te geven. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat geen rekening werd gehouden met alle elementen van de zaak.

Waar verzoeker thans aanvoert dat de verwerende partij kennis had van de psychiatrische problematiek en nagelaten heeft dit nader te onderzoeken, merkt de Raad op dat verzoeker geen enkele informatie heeft gegeven omtrent een actuele behandeling. De verwerende partij heeft wel degelijk aan haar verplichtingen overeenkomstig artikelen 22 en 23 van de vreemdelingenwet voldaan door verzoeker uit te nodigen zijn standpunt te geven en heeft de stukken en verklaringen die hij neerlegde in aanmerking genomen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij heeft nagelaten de elementen die hij aanvoerde te beoordelen. Evenmin blijkt dat deze op kennelijk onredelijke wijze of onzorgvuldig werden beoordeeld.

Naar aanleiding van het huidige beroep legt verzoeker stukken neer waaruit blijkt dat hij gedwongen werd opgenomen in het psychiatrisch ziekenhuis. Hoe ernstig ook, de Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker deze stukken niet heeft voorgelegd aan de verwerende partij, die ze dan ook niet kon beoordelen.

Ter terechtzitting gewezen op de psychiatrische problematiek waar verzoeker ontegensprekelijk aan lijdt en het feit dat er een niet-terugleidingsclausule werd geformuleerd, merkt de verwerende partij op dat het verzoeker vrij staat een verzoek om medische verblijfsregularisatie in te dienen.

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend vierentwintig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT